

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/450/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816205606
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3816205606.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. JUDr. Barborou Korenecovou, advokátkou so sídlom Malinovo, Slnecná 765/3, proti žalovanej: Q. F., nar. XX.X. XXXX, bytom V. G. Z. č. XXX, zast. L. F., nar. X.X.XXXX, bytom V. G. Z. č. XXX, o zaplatenie 334 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. júla 2016, č. k. 12C/86/2016 - 57, v spojení s opravným uznesením zo dňa 28. októbra 2016, č.k. 12C/86/2016-67, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 334 eur spolu s 5%-tným ročným úrokom z omeškania zo sumy 334 eur od 25.7.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 5.8.2014 spotrebiteľskú Zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej v hotovosti sumu 400 eur s tým, že žalovaná sa zaviazala žalobcovi vrátiť celkovú čiastku vo výške 792 eur, teda zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 392 eur. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú podľa Zmluvy tvorené súčtom úroku vo výške 23,22 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 92,88 eur a z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 299,12 eur. V Zmluve je tiež uvedený termín konečnej splatnosti úveru na deň 24.7. 2015, RPMN vo výške 98 % a priemerná hodnota RPMN 45,02 %. Úver mal byť podľa Zmluvy /potvrdenie o spôsobe poskytnutia úveru podpísané žalovanou/ poskytnutý žalobcom žalovanej zmenkou. V Dohode o plnení v splátkach zo dňa 5.8. 2014 si strany sporu dohodli, že spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi uhradiť z poskytnutého úveru zo Zmluvy celkovú čiastku 792 eur v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 66 eur vždy k 24. dňu v mesiaci, počnúc dňom 24.8. 2014. Podľa tejto Dohody, v rozpore s tým, čo je uvedené v Zmluve, spotrebiteľ berie na vedomie, že výška RPMN sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo VOP a je vo výške 309,56 %. Podľa VOP, ktoré sú súčasťou Zmluvy, sa žalovaná zaviazala uhradiť žalobcovi náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práva spôsobom vyplývajúcim zo Zmluvy, a to najmä, avšak nie výlučne, trovy mediácie, trovy rozhodcovského konania, trovy súdneho konania, trovy exekúcie, trovy

právneho zastúpenia žalobcu v týchto konaniach a iné, žalobcom preukázateľne vynaložené náklady pri uplatnení svojho práva. Hoci súd žalobcu vyzval, aby do spisu predložil všetky relevantné písomné dôkazy, okrem iného aj výpis z úverového účtu, dôkaz o poskytnutí peňažných prostriedkov žalovanej žalobcom, akú sumu žalovaná doteraz žalobcovi zaplatila, na čo všetko bola táto suma použitá /istina, úroky, poplatky a pod./ a z čoho žalovaná suma pozostáva, žalobca si túto svoju povinnosť splnil len čiastočne. Žalobca bez predloženia akéhokoľvek dôkazu len konštatoval, že žalovaná uhradila 66 eur, ktorá suma bola započítaná na istinu a že uplatnené poplatky 10 eur predstavujú poplatok za upomienku, ktorý je zakotvený vo VOP a že strany sporu si vo VOP dohodli takisto zmluvnú pokutu vo výške 33 eur pre prípad, že spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v Zmluve. Okrem iného predložil do spisu aj písomnosť označenú „Splátky a pokuty“ bez bližšieho vysvetlenia, z ktorej písomnosti nebolo možné nielenže zistiť oprávnenosť žalobcovho nároku, ale pre jej neprehľadnosť nebolo možné sa v nej ani bližšie orientovať. Splnomocnený zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že predmetný úver bol bezúročný a bez poplatkov. Bol poskytnutý v hotovosti. Zmluvu však považoval za neplatnú.

3. Súd predovšetkým uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom splnomocneného zástupcu žalovanej, že Zmluva je neplatná. Podľa právneho názoru súdu Zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, a síce záväzok veriteľa /žalobca/ poskytnúť na žiadosť dlžníka /žalovaná/ v jeho prospech peňažné prostriedky v sume 400 eur a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Tiež nie je podľa názoru súdu dôležité, kto zo strán Zmluvy navrhol uzavretie Zmluvy /§43a Občianskeho zákonníka/ a kto návrh akceptoval /§ 43c Občianskeho zákonníka/. Z obsahu Zmluvy súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by Zmluva mala byť absolútne neplatná /neobsahovala však len niektoré povinné údaje vzhľadom na jej spotrebiteľský charakter/. Podpisom Zmluvy oboma zmluvnými stranami sa táto stala platná a účinná /dňa 5.8. 2014/. Podľa právneho názoru súdu, žalobca v konaní si správne uplatňoval svoje nároky proti žalovanej z platne uzavretej Zmluvy, dôvodnosť ktorých bola predmetom sporu v tomto konaní, a teda žalobca nemal prípadný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako to tvrdil splnomocnený zástupca žalovanej. V konaní nebolo podstatné ani to /ako to tvrdil splnomocnený zástupca žalovanej/, z akých zdrojov poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky. Podstatné bolo len to, že žalobca za podmienok uvedených v Zmluve poskytol žalovanej peňažné prostriedky, ktorými disponoval.

4. V predmetnej veci mal súd preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu označenú ako Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá podľa svojho obsahu je úverovou zmluvou a ktorá je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku, pretože žalovaná požiadala žalobcu o spotrebiteľský úver a na základe tejto žiadosti jej žalobca poskytol úver. Svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, na ktorý sa v čase vzniku zmluvného vzťahu vzťahoval zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom je zrejmé, že žalobca ako veriteľ a súčasne dodávateľ poskytoval dočasne peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere žalovanej ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaná v zmluvnom vzťahu konala ako fyzická osoba spotrebiteľ. Zmluva, ktorú strany sporu uzavreli, nemá náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd zistil, že v Zmluve chýba presný údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Pokiaľ sa tento údaj /výška a termín splatnosti jednotlivých splátok/ nachádza v Dohode o plnení v splátkach, súd zastáva názor, že týmto nie je splnená náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pretože tento základný údaj má byť uvedený priamo v zmluve o úvere a nie v Dohode o plnení v splátkach. Okrem toho je Zmluva chaoticky a neprehľadne napísaná, keď na jednej strane je v nej uvedená ročná úroková sadzba vo výške 23,22 % no bez toho, aby v Zmluve boli uvedené nejaké poplatky je v Zmluve bez vysvetlenia uvedená RPMN vo výške 98,00 %, no v rozpore s tým dokonca v Dohode o plnení v splátkach sa už uvádza RPMN vo výške 309,86 %. Okrem toho, Zmluva i Dohoda o plnení v splátkach sú napísané drobným, voľným okom ťažko čitateľným písmom a teda pre priemerného spotrebiteľa sú formálne nedostupné. Navyše, v rozpore s tým, čo je uvedené v Zmluve, žalovaná tvrdila, že peniaze z úveru jej boli poskytnuté v hotovosti. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže Zmluva je pre priemerného spotrebiteľa formálne nedostupná a neobsahuje povinné údaje podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a tiež, že žalobca v konaní nevyvrátil tvrdenia žalovanej, a síce, že jej boli žalobcom poskytnuté peniaze z úveru v hotovosti, považoval súd úver zo Zmluvy podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Z vyššie uvedených dôvodov by mal žalobca nárok od žalovanej požadovať len nevrátenú časť istiny úveru, ktorú žalobca žalovanej poskytol.

5. Žalovaná prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu v priebehu konania potvrdila tvrdenie žalobcu, že na základe Zmluvy jej v hotovosti bola poskytnutá suma 400 eur, z ktorej sumy uhradila sumu 66 eur. Rozdiel žalobcom žalovanej poskytnutej výšky úveru a žalovanou žalobcovi vrátenej sumy 66 eur, sumu 334 eur súd z dôvodu bezúročnosti bez poplatkovosti úveru, uložil súd žalovanej žalobcovi zaplatiť.

6. Žalovaná si svoju zmluvnú povinnosť vrátiť istinu úveru riadne a včas nespĺnila, dostala sa do omeškania a preto súd žalovanej uložil v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, takisto povinnosť zaplatiť žalobcovi aj ním uplatnený úrok z omeškania z prisúdenej sumy 334 eur, ktorý si žalobca v konaní uplatnil dňom nasledujúcim po splatnosti poslednej splátky úveru vo výške 5% ročne, v súlade s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

7. Pokiaľ žalobca v konaní žaloval aj nárok na úroky z istiny, poplatky a náhradu trov mediačného konania, nepreukázal, že v tejto časti sporu je jeho návrh dôvodný. Dôvodnosť tohto nároku žalovaná v konaní poprela a žalobca na preukázanie dôvodnosti žaloby v tejto časti sporu, ako už bolo uvedené vyššie, nepredložil súdu žiaden dôkaz (výpis z úverového účtu ap.). Navyše, úver, tak ako to súd vysvetlil vyššie, považoval súd za bezúročný a bez poplatkov a teda žalobca na zaplatenie poplatkov nemal ani nárok.

8. Žalobca si v konaní voči žalovanej uplatnil aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 33 eur, ktorú v žalobe nijako nekonkretizoval. Ani na základe výzvy súdu žalobca neuviedol, na základe akého porušenia zmluvnej povinnosti si túto zmluvnú pokutu uplatnil. Vo svojom písomnom podaní zo dňa 25.7. 2016 len citoval bod 08 VOP, podľa ktorého „Zmluvné strany sa dohodli na tom, že ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33 eur“. Takto dojednaná zmluvná pokuta obsiahnutá len vo VOP a nie priamo v Zmluve je celkom zjavne dojednaná v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa, keďže vôbec nezohľadňuje dĺžku omeškania /môže ísť napríklad len o jeden deň/ a ani sumu, s ktorou je dlžník v omeškaní /môže ísť napríklad len o sumu 0,01 eur/. Takto paušálne dohodnutá zmluvná pokuta je podľa právneho názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi /§ 3 os. 1 Občianskeho zákonníka/ a teda neplatná. Takéto dojednanie zmluvnej pokuty je podľa právneho názoru súdu neplatné aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože obchádza ustanovenia Občianskeho zákonníka o najvyššom prípustnom úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z vyššie uvedených dôvodov súd zamietol i nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty.

9. Súd na základe vyššie uvedeného žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti /úroky, poplatky, zmluvná pokuta, trovy mediačného konania/ ako nedôvodnú zamietol.

10. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Pomer úspechu a neúspechu strán sporu je približne rovnaký, preto súd nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán.

11. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, v ktorom žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu zamietol. Uviedla, že sudca riadne neodôvodnil rozsudok, čím porušil právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie a to podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Žalovaná prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu postavila svoje odôvodnenie absolútnej neplatnosti predmetnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj na tej skutočnosti, že žalobca jej v tomto súdnom konaní poskytol spotrebiteľský úver z financií bezdôvodného obohatenia seba samého na úkor jednotlivých spotrebiteľov. Je preukázateľná skutočnosť, že všetky spotrebiteľské úvery, ktoré žalobca poskytoval jednotlivým spotrebiteľom boli zo zákona bezúročné a bez akýchkoľvek poplatkov. Žalobca poskytoval spotrebiteľské úvery v hotovosti aj po dátume 01.06.2014, čo znamená, že všetky takto poskytnuté spotrebiteľské úvery musia byť bezúročné a bez poplatkov. Žalobca uvádzal v jednotlivých zmluvách o spotrebiteľskom úvere nesprávne RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, čo malo tak isto za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých spotrebiteľských úveroch. Žalobca preukázateľne uvádzal nesprávny údaj o celkovej odplate v Zmluvách o spotrebiteľskom úvere aj po dátume 01.09.2014, čo má tak isto za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť takto poskytnutých spotrebiteľských úveroch. V súdnom spise 12C/68/2016 je doložená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 304604288, ktorá bola uzatvorená po dátume 01.09.2014 a v tejto Zmluve je uvedené nesprávne ako RPMN, tak aj celková odplata za spotrebiteľský úver. A keďže žalobca konal voči každému spotrebiteľovi rovnakým spôsobom, potom všetky takto uzatvorené Zmluvy o spotrebiteľskom úvere majú nesprávne RPMN, tak aj odplatu. Ďalej je treba uviesť, že žalobca v tomto súdnom konaní

neuvádzal v Zmluvách o spotrebiteľskom úvere termíny splátok, počet splátok ako aj výšku splátok. Potom všetky takto poskytnuté spotrebiteľské úvery sú bezúročné a bez poplatkov. Ak žalobca v tomto súdnom konaní na základe hore uvedeného vyberal od jednotlivých spotrebiteľov úroky ako aj poplatky, týmto sa bezdôvodne obohacoval. Je teda preukázateľné, že žalobca postavil svoj zisk na bezdôvodnom obohacovaní sa na úkor jednotlivých spotrebiteľov, čo je jednoznačne v rozpore so zákonom. Ak žalobca poskytoval takýmto spôsobom spotrebiteľské úvery na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak takáto Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť absolútne neplatná, pretože je v rozpore so zákonom. Okrem toho Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť absolútne neplatná aj z toho dôvodu, pretože plnenie sa stalo zo strany spotrebiteľa nemožným. Čo sa týka odôvodnenia rozsudku vo veci v tej časti, ku ktorej sa sudca vyjadril, tak tu zastáva názor, že sudca nesprávne posúdil právny stav veci. Žalovanému boli dňa 05.08.2014 predložené na podpis už predtým žalobcom podpísané listiny, to jest Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ako aj Dohoda o plnení splátok, ale aj iné žalobcom podpísané listiny. Samotná Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť návrhom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože zároveň z touto Zmluvou bola predložená žalovanému na podpis aj Dohoda o plnení splátok, ktorá mení návrh Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo malo za následok vznik nového návrhu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je nevyvrátiteľné, že žalobca v tomto súdnom konaní mal výlučne vôľu uzatvoriť so žalovaným v tomto súdnom konaní Zmluvu o spotrebiteľskom úvere aj s Dohodou o plnení v splátkach. Žaloba obsah Dohody o plnení v splátkach preto nezakomponoval do samotnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby v Zmluve o spotrebiteľskom úvere mohol uviesť nižšiu RPMN a takouto nekalou obchodnou praktikou oklamať spotrebiteľa. Takže na základe doteraz uvedeného je nevyvrátiteľná skutočnosť, že žaloba mal vôľu uzatvoriť so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere spolu aj s Dohodou o plnení v splátkach a nemal vôbec ani na okamih vôľu uzatvoriť iba samotnú Zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Treba si uvedomiť tú skutočnosť, že žalobca neuzatvoril so žalovaným najskôr Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorú by obe strany podpísali a až následne by obe strany uzatvorili svojim podpisom Dohodu o plnení v splátkach. Veci sa udiali tak, že žalobca najskôr podpísal ako Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, tak aj Dohodu o plnení v splátkach, ale aj iné listiny a takto všetko vopred nim podpísané predložil všetko na podpis žalovanému v tomto súdnom konaní. Takto konal žalobca vo všetkých prípadoch poskytovania spotrebiteľského úveru, takže táto skutočnosť je nevyvrátiteľná. Dohoda o plnení v splátkach mala byť uzatvorená podľa § 52 OZ a nie podľa § 51 OZ, pretože v tomto prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu. A keďže Dohoda o plnení v splátkach nebola uzatvorená podľa § 52 OZ, potom musí byť takáto Dohoda o plnení v splátkach podľa § 52 bod 2, vyhlásená za neplatnú. A keď je Dohoda o plnení v splátkach neplatná, potom musí byť neplatná aj celá Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorej je Dohoda o plnení v splátkach neoddeliteľnou súčasťou. Takže Zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná z toho dôvodu, že žalobca nemal preukázateľne vôľu uzatvoriť iba samotnú Zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez Dohody o plnení v splátkach a aj z toho dôvodu, že Dohoda o plnení v splátkach je neplatná a Zmluva je uzatvorená až vtedy, keď je platne uzatvorená aj Dohoda o plnení v splátkach. Keďže žalobca poskytoval spotrebiteľské úvery jednotlivým spotrebiteľom ako cez kopírovací papier a so všetkými spotrebiteľmi uzatváral aj Dohody o plnení v splátkach, potom je zrejmé na základe doteraz uvedeného, že všetky Zmluvy o spotrebiteľskom úvere musia byť neplatné a teda žalobca si nemôže uplatňovať žiadne úroky, žiadne poplatky ale ani žiadne pokuty z omeškania. A všetky súdne rozhodnutia, ktoré priznali žalobcovi akékoľvek poplatky, úroky alebo pokuty sú nezákonné. Nezákonné sú aj súdne rozhodnutia, ktoré priznali žalobcovi čo i len istinu, pretože žalobca poskytoval spotrebiteľské úvery z bezdôvodného obohatenia seba samého na úkor jednotlivých spotrebiteľov, a to nie len preto, že všetky spotrebiteľské úvery boli bezúročné a bez poplatkové, ale na základe doteraz uvedeného hlavne preto, lebo všetky spotrebiteľské zmluvy boli neplatné.

12. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

13. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v návaznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

14. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

15. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané

alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

16. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 334 eur spolu s 5%-tným ročným úrokom z omeškania zo sumy 334 eur od 25.7.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

17. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 5.8.2014 spotrebiteľskú Zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej v hotovosti sumu 400 eur s tým, že žalovaná sa zaviazala žalobcovi vrátiť celkovú čiastku vo výške 792 eur, teda zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 392 eur. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú podľa Zmluvy tvorené súčtom úroku vo výške 23,22 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 92,88 eur a z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 299,12 eur. V Zmluve je tiež uvedený termín konečnej splatnosti úveru na deň 24.7.2015, RPMN vo výške 98 % a priemerná hodnota RPMN 45,02 %. Úver mal byť podľa Zmluvy /potvrdenie o spôsobe poskytnutia úveru podpísané žalovanou/ poskytnutý žalobcom žalovanej zmenkou. V Dohode o plnení v splátkach zo dňa 5.8.2014 si strany sporu dohodli, že spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi uhradiť z poskytnutého úveru zo Zmluvy celkovú čiastku 792 eur v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 66 eur vždy k 24. dňu v mesiaci, počnúc dňom 24.8. 2014. Podľa tejto Dohody, v rozpore s tým, čo je uvedené v Zmluve, spotrebiteľ berie na vedomie, že výška RPMN sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo VOP a je vo výške 309,56 %. V prvom rade odvolací súd k námietke žalovanej, že podľa nej je zmluva neplatná, uvádza, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu Zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, a síce záväzok veriteľa /žalobca/ poskytnúť na žiadosť dlžníka /žalovaná/ v jeho prospech peňažné prostriedky v sume 400 eur a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Taktiež nie je ani podľa odvolacieho súdu dôležité, kto zo strán Zmluvy navrhol uzavretie Zmluvy /§43a Občianskeho zákonníka/ a kto návrh akceptoval /§ 43c Občianskeho zákonníka/. Z obsahu Zmluvy ani odvolací súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by Zmluva mala byť absolútne neplatná /neobsahovala však len niektoré povinné údaje vzhľadom na jej spotrebiteľský charakter/. Podpisom Zmluvy oboma zmluvnými stranami sa táto stala platná a účinná /dňa 5.8. 2014/. Žalobca si v predmetnom konaní teda správne uplatňoval svoje nároky proti žalovanej z platne uzavretej Zmluvy, dôvodnosť ktorých bola predmetom sporu v tomto konaní, a teda žalobca nemal prípadný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako to tvrdil splnomocnený zástupca žalovanej. V konaní rovnako ani podľa odvolacieho súdu nebolo podstatné ani to /ako to tvrdil a namietal aj v odvolaní splnomocnený zástupca žalovanej/, z akých zdrojov poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky. Podstatné bolo len to, že žalobca za podmienok uvedených v Zmluve poskytol žalovanej peňažné prostriedky, ktorými disponoval.

18. V predmetnej veci mal odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie teda preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu označenú ako Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá podľa svojho obsahu je úverovou zmluvou a ktorá je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku, pretože žalovaná požiadala žalobcu o spotrebiteľský úver a na základe tejto žiadosti jej žalobca poskytol úver. Svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, na ktorý sa v čase vzniku zmluvného vzťahu vzťahoval zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom je zrejmé, že žalobca ako veriteľ a súčasne dodávateľ poskytoval dočasne peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere žalovanej ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaná v zmluvnom vzťahu konala ako fyzická osoba spotrebiteľ. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že Zmluva, ktorú strany sporu uzavreli, nemá náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Rovnako správne konštatoval, že keďže Zmluva je pre priemerného spotrebiteľa formálne nedostupná a neobsahuje povinné údaje podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a tiež, že žalobca v konaní nevyvrátil

tvrdenia žalovanej, a síce, že jej boli žalobcom poskytnuté peniaze z úveru v hotovosti, považoval súd prvej inštancie správne úver zo Zmluvy podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Z vyššie uvedených dôvodov teda žalobca mal nárok od žalovanej požadovať len nevrátenú časť istiny úveru, ktorú žalobca žalovanej poskytol. Žalovaná prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu v priebehu konania potvrdila tvrdenie žalobcu, že na základe Zmluvy jej v hotovosti bola poskytnutá suma 400 eur, z ktorej sumy uhradila sumu 66 eur, preto súd prvej inštancie správne rozdiel žalobcom žalovanej poskytnutej výšky úveru a žalovanou žalobcovi vrátenej sumy 66 eur, sumu 334 eur súd z dôvodu bezúročnosti bez poplatkovosti úveru, uložil žalovanej žalobcovi zaplatiť. Žalovaná si svoju zmluvnú povinnosť vrátiť istinu úveru riadne a včas nesplnila, dostala sa do omeškania a preto súd prvej inštancie žalovanej rovnako správne uložil v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, povinnosť zaplatiť žalobcovi aj ním uplatnený úrok z omeškania z prisúdenej sumy 334 eur, ktorý si žalobca v konaní uplatnil dňom nasledujúcim po splatnosti poslednej splátky úveru vo výške 5% ročne, v súlade s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

19. Na záver odvolací súd k odvolacím námietkam žalovanej, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne a nezákonné a zároveň nepreskúmateľné, arbitrárne, odvolací súd uvádza, že tieto námietky žalovanej nepovažuje za opodstatnené, nakoľko rozsudok okresného súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku, nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo súd prvej inštancie rozhodol tak ako rozhodol.

20. V súvislosti so žalovanej prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom okresného súdu odvolací súd ešte konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalovanej za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).